

Китоби Дониёл — Шумораи наваду сеюм

Ошкор сохтани сегонаи пешгӯёнаи Рум: аз бутпарастии қадим то ғиреби муосир

Jeff Pippenger

2024-02-26

Китоби Дониёл муайян месозад, ки ин Рум аст, ки рӯёро барқарор менамояд, ва ҳамин фаҳмиш аз ҷониби протестантҳои таърихи миллерӣ муҳолифат карда шуд, вақте ки Вилиям Миллер ин воқеиятро муайян сохт. Дар рӯзҳои охир низ ҳамоно Рум аст, ки рӯёро барқарор менамояд, ва имрӯз адвентизми Лаодикия акнун назари протестантии сукуткардари нигоҳ медорад, ки тибқи он роҳзанони қавми ту Антиох Эпифан мебошанд. Қавми аҳде, ки дар таърихи миллерӣ аз қанор гузаронида мешуданд, ба айнан ҳамон ҳақиқат муқовимат карданд; ҳамин ҳақиқат ҳоло аз ҷониби қавми аҳди рӯзҳои охир, ки акнун онҳо низ аз қанор гузаронида мешаванд, муқовимат карда мешавад. Сулаймон инро неқӯ баён кардааст:

Он чизе ки будааст, ҳамон аст ки хоҳад буд; ва он чи шудааст, ҳамон аст ки хоҳад шуд; ва дар зерин офтоб ҳеҷ чизе навест. Оё чизе ҳаст, ки дар бораи он гуфта шавад: «Инак, ин нав аст»? Он аллакай дар замонҳои қадим будааст, пеш аз мо. Воиз 1:9, 10.

Ба таври нубувватӣ се зуҳури Рум вучуд дорад, ва ду зуҳури аввал хусусиятҳои сеюмро муайян мекунанд, зеро ҳақиқат бар шаҳодати ду нафар устувор мегардад.

Аммо агар вай ба ту гӯш надихад, пас бо худ боз як ё ду нафари дигарро бигир, то ки бо даҳони ду ё се шохид ҳар сухан собит гардад. Матто 18:16.

Дини Руми бутпараст бутпарастӣ буд, ва бутпарастӣ тақаллуби дини ҳақиқист. Ин на он қадар тақаллуб аст ба он маъное, ки пули қалбакӣ фаҳмида мешавад, зеро бутпарастӣ дар асл ҳеҷ шабоҳате ба дини ҳақиқӣ надорад. Аммо аз нигоҳи пешгӯӣ он хусусиятҳои тақаллубӣ дорад. Шаҳри Рум тақаллуби Ерусалим аст, ва он маъбаде дорад (Пантеон), ки тақаллуби маъбади Ерусалим буд. Амалҳои динии бутпарастӣ муқаддаснашуда ва шайтонӣ мебошанд, аммо онҳо амалҳои динии тақаллубии Шайтонро ифода мекунанд. Сардори дини Руми бутпараст унвони Pontifex Maximus-ро дошт. «Pontifex Maximus» аслан ба қоҳини олитарини дини давлатии Рум дар Руми қадим ишора мекард, ва пайдоиши он ба даврони аввали Ҷумҳурии Рум мерасад. Бо гузашти вақт, он бо ҳокимияти сиёсӣ ва динӣ вобаста гардид ва дар ниҳоят ба унвоне табдил ёфт, ки имрӯз Папа дар Калисои Католикии Румӣ истифода мекунанд.

Унвони сарқоҳини Рими бутпараст Pontifex Maximus буд, ва он ҳамчунин унвони сарқоҳини Рими папавӣ буд, ва ин истилоҳи латинӣ аст, ки маънояш «Бузургтарини Олии Понтифик» мебошад. Ў сарқоҳини дини давлатии Рим буд, хусусан парастии худои Юпитер. Pontifex Maximus дорои салоҳият ва масъулиятҳои муҳими динӣ буд, аз ҷумла назорат бар ойинҳои гуногуни динӣ ва таъмини қори дурусти тақвими динии Рим. Pontifex Maximus сарвари Коллегии Понтификҳо (Collegium Pontificum) буд, ки гурӯҳе аз қоҳинон буданд ва барои

тафсир ва нигоҳдории расму ойинҳои дини Рим масъул буданд.

Саркоҳини ҳам Рими бутпарастӣ ва ҳам Рими папавӣ Pontifex Maximus буд; бинобар ин, унвони сардори Рими муосир низ табиатан Pontifex Maximus хоҳад буд. Дини Рими бутпарастӣ бутпарастӣ буд, ва дини Рими папавӣ бутпарастӣ буд ва ҳанӯз ҳам ҳаст, аммо бо эътирофи зоҳирии масеҳият пӯшида; ва дини Рими муосири айёми охир бутпарастӣ хоҳад буд, ки бо эътирофи зоҳирии масеҳият пӯшонида шудааст.

Ҳам Руми бутпарастӣ ва ҳам Руми папавӣ давраи муайяни замоне доштанд, ки дар он ба таври олиҷаноб ҳукмронӣ мекарданд. Руми бутпарастӣ мебоист сесаду шаст сол ба таври олиҷаноб ҳукмронӣ кунад, дар иҷросозии пешгуи замон дар Дониёл, боби ёздаҳ, ояти бисту чор.

ӯ ба фаровонтарин ҷойҳои вилоят осоишта ворид хоҳад шуд; ва он чиро ба ҷо хоҳад овард, ки падаронаш накарда буданд, ва на падарони падаронаш; ғанимат, тороч ва сарватро дар миёни онҳо тақсим хоҳад кард; бале, тадбирҳои худро бар зидди қалъаҳои мустаҳкам андеша хоҳад кард, аммо то замоне. Дониёл 11:24.

Мавзуи ояти бисту чорум Руми бутпараст аст, зеро онҳо дар ояти шонздаҳум мавзӯ гардиданд ва то ояти сию якум ҳамчунон мавзӯ боқӣ мемонанд. Мо дар мақолаҳои оянда ба ин оятҳо ба таври мушаххас хоҳем пардохт, вале дар ин ҷо танҳо ба он ишора мекунем, ки нубувват муайян кардааст, ки Руми бутпараст се садӯ шаст сол бо ҳукмронии мутлақ ҳукмронӣ хоҳад кард, чунон ки инро Рум «тадбирҳои» худро «бар зидди қалъаҳои мустаҳкам, ҳатто барои як замон» пешбинӣ кардан муаррифӣ менамояд. Калимае, ки «бар зидди» тарҷума шудааст, дар асл маънои «аз»-ро дорад, ва оят мегӯяд, ки Рум ҷаҳонро «аз» «қалъаҳои мустаҳкам», ки он Шаҳри Рум буд, роҳбарӣ хоҳад кард, ва ин корро барои як «замон» анҷом хоҳад дод, ки се садӯ шаст сол аст.

Руми бутпараст ҳукмронии мутлақи худро аз Ҷанги Актиум, дар соли 31 то милод, оғоз кард ва то соли 330 милодӣ чунин ҳукмронии мутлақро идома дод, вақте ки Константин пойтахти империяро аз қалъаи шаҳри Рум ба шаҳри Константинопол кӯчонд. Пас аз он, империя ба таназули нангини худ оғоз намуд. Шаҳри Рум барои Руми бутпараст «қалъаи мустаҳкам»-и нубувватӣ буд, ва ҳангоме ки он аз он шаҳр ҳукмронӣ мекард, мағлубнопазир буд. Дар ҷангҳои, ки баъд аз интиқоли қудрат аз ҷониби Константин ба вукӯ пайвастанд, шаҳри Рум ҳадафи ҳамлаи Генсерик ва қabilaҳои барбарии ҳучумкунанда гардид, ки онҳо дар ҷор Карнаи аввали Ваҳй, боби ҳашт, намоёндагӣ шудаанд.

Ба ин сабаб дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти сию як, «бозуҳо» (Руми бутпараст), ки ба ҷонибдории папагӣ бархостанд, нахуст «муқаддасгоҳи қувват»-ро палид сохтанд. Шаҳри Рум «муқаддасгоҳи қувват»-и нубувватӣ ҳам барои Руми бутпараст ва ҳам барои Руми папагӣ аст, зеро дар соли 330, бо интиқоли ҳокимияти бутпарастӣ ба Қустантиния, Шаҳри Рум ба Руми папагӣ, ки дар ҳоли боло омадан буд, воғузор карда шуд. Ба ин сабаб, Ваҳй боби сиздаҳ, ояти ду мегӯяд, ки аждаҳо (Руми бутпараст) ба Руми папагӣ «тахт»-и худро дод. «Тахт» он ҷое аст, ки қудрате аз он ҷо ҳукм меронад, ва аз соли 538 то 1798, Руми папагӣ бо бартари мутлақ ҳукм ронд, ҳамчунон ки Руми бутпараст барои «як замон» бо

бартарии мутлақ ҳукм ронда буд.

Пешгӯй як давраи муайяни вақтро муайян мекунад, ки дар он ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ ба таври олий ҳукмронӣ мекарданд; ва вақте ки онҳо чунин мекарданд, ин ҳукмронӣ аз курсии ҳокимияти онҳо, яъне аз Шаҳри Рум, сурат мегирифт.

Мағлубнопазирии Руми бутпараст ҳангоме ба поён расид, ки онҳо Шаҳри Румро тарк карданд, ва ҳамин анҷоми сесаду шаст сол буд, ки дар ояти бисту чорум ҳамчун «замон» тасвир шудааст; ва вақте ки ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папавӣ дар соли 1798 ба анҷом расид, Наполеон амр кард, ки папиро аз Шаҳри Рум берун баранд, ва ӯ дар бадарға даргузашт.

Руми бутпараст ва Руми папавӣ собит месозанд, ки Руми муосир дар айёми охир барои як давраи мушаххаси набувватӣ ба таври олий ҳукмронӣ хоҳад кард. «Дигар вақт нахоҳад буд», аммо давраи таъкиботи папавӣ дар айёми охир як давраи муайян аст, ки аз қонуни якшанбеи наздикшаванда дар Иёлотҳои Муттаҳида оғоз ёфта, то баста шудани муҳлати имтиҳони инсон идома меёбад, ҳангоме ки Микоил бармехезад ва чунин эълон мекунад: «Ҳар кӣ золим аст, бигзор ҳанӯз золим бимонад; ва ҳар кӣ палид аст, бигзор ҳанӯз палид бимонад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор ҳанӯз одил бимонад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор ҳанӯз муқаддас бимонад.»

Рими бутпараст масеҳиёро дар Колизей дар шаҳри Рим дар тӯли таърихи хунини худ таъкиб мекард, ва таърихнигорони масеҳӣ тахмин кардаанд, ки дар давраи асрҳои торики ҳукмронии папагӣ сад миллион шаҳид аз ҷониби папагӣ ба қатл расонида шуданд, аммо папагӣ ин иддаоро рад мекунад ва шумораи тахминиро тақрибан панҷоҳ миллион муайян месозад. Рими бутпараст ва Рими папагӣ ҳар ду мӯъминони вафодори Худоро таъкиб карданд, ва Рими муосир низ дар рӯзҳои охир қавми вафодори Худоро таъкиб хоҳад кард.

«Бисёриҳо ба зиндон андохта хоҳанд шуд, бисёриҳо барои наҷот додани ҷонашон аз шаҳрҳо ва шаҳракҳо хоҳанд гурехт, ва бисёриҳо, ҳангоми ба ҳимояи ростӣ бархостан, ба хотири Масеҳ шаҳид хоҳанд шуд». Selected Messages, book 3, 397.

Рими бутпараст се монетарии ҷуғрофиро ҳангоми ба даст гирифтани ҳукмронии ҷаҳон бартараф намуд. Рими папавӣ се монетарии ҷуғрофиро ҳангоми ба даст гирифтани ҳукмронии ҷаҳон бартараф намуд. Рими муосир дар соли 1989 Подшоҳи Ҷануби Африка (Иттиҳоди Шӯравии Бехудо)-ро мағлуб кард, ва баъдан дар қонуни рӯзи якшанбеи наздиқулвукӯъ замини ҷалолро (Иёлотҳои Муттаҳида)-ро сарнагун хоҳад кард. Сипас Мисрро (тамоми ҷаҳонро) мағлуб хоҳад сохт.

«Тамомии ҷомеа ба ду табақаи бузург ҷудо мешавад: итоаткунандагон ва беитоатон. Мо дар миёни кадом табақа ёфт хоҳем шуд?»

«Онҳое ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд, онҳое ки на танҳо бо нон, балки бо ҳар каломе ки аз даҳони Худо содир мешавад, зиндагӣ мекунанд, калисои Худои Ҳайро ташкил медиҳанд. Онҳое ки интиҳоб мекунанд, ки ба зиддимасеҳ пайравӣ намоянд, тобеони он муртадии бузург мебошанд. Дар зери парчами Шайтон саф орошта, онҳо шарияти Худоро мешикананд ва дигаронро низ ба шикастани он мебаранд. Онҳо

мекӯшанд қонунҳои миллатҳоро ба гунае тарҳрезӣ намоянд, ки одамон бо поймол кардани қонунҳои Малакути Худо садоқати худро ба ҳукуматҳои заминӣ нишон диҳанд.

«Шайтон бо масъалаҳои камаҳамият андешаҳоро аз роҳ мебарорад, то ки онҳо бо диди равшан ва возеҳ масъалаҳои аҳамияти бузургдоштаро набинанд. Душман нақша мекашад, то ҷаҳонро ба дом андозад.»

«Ҷаҳоне, ки ба ном масеҳӣ аст, сахнаи амалҳои бузург ва ҳалқунанда хоҳад буд. Одамоне, ки дар мақоми ҳокимият қарор доранд, ба пайравӣ аз намунаи Папагӣ, қонунҳое ҷорӣ хоҳанд кард, ки вичдонро зерӣ назорат мегиранд. Бобил ҳамаи халқҳоро аз шароби ғазаби зинокории худ хоҳад нӯшонид. Ҳар як миллат дар ин кор ҷалб хоҳад шуд». Manuscript Releases, volume 1, 296.

Барои ҳимоя кардани ҳақиқате ки «замини ҷалол»-и Дониёл ёздаҳ, ояти чиҳилу якро ҳамчун рамзи Иёлоти Муттаҳида муайян месозад, Шери қабилаи Яхудо барои шогирдони нубуввати айёми охир усули татбиқи сегонаи нубувватро кушод. Нуре ки аз он шаш ояти охирин меояд, бо татбиқ кардани таърихе ки тавассути «доимӣ» дар китоби Дониёл ифода шудааст, чунон ки дар ояти сию яки Дониёл ёздаҳ баён гардидааст, бар шаш ояти охири боб устувор карда шудааст. Ҳамон ҳақиқати бунёдӣ («доимӣ»), ки калиди ҷорҷӯби нубуввати Миллер гардид, ҳамчунин ҷорҷӯби нубуввати айёми охиристо низ ба вучуд овард. Ҷорҷӯби Миллер бар ду қудрати харобқунанда — бутпарастӣ ва папизм — ки қавми Худоро таъкиб мекарданд, асос ёфта буд; ва ҷорҷӯби айёми охир бар се қудрати харобқунандае асос ёфтааст, ки дар айёми охир қавми Худоро таъкиб мекунанд.

Афзоиши дониш, ки дар шаш ояти охирини Дониёл ёздаҳ тасвир ёфтааст, ва афзоиши донише, ки соли 1989 фаро расид, ва ки онро дарёи Ҳиддекел намояндагӣ мекунад, аз ҷониби душманони ҳақиқат муқовимат карда шуд. Он муқовимат ба фаҳмиши принципи татбиқи сегонаи нубувват оварда расонд, ки нахуст ҳамчун татбиқи сегонаи Рум шинохта шуд, ва ҳамин мавзӯест, ки рӯёи таърихи нубуввати устувор месозад.

Дар он ҷо ки рӯё нест, қавм ҳалок мегардад; аммо ҳар кӣ шариатро нигоҳ дорад, саодатманд аст. Масалҳо 29:18.

Татбиқи сегонаи се зухуроти Рум муайян месозад, ки дини Руми бутпараст ва папавӣ бутпарастист, ва дини онҳо аз ҷониби марде идора мешавад, ки унвони Pontifex Maximus дорад. Ин ду зухуроти Рум нишон медиҳанд, ки се қудрати ҷуғрофӣ пеш аз он ки онҳо барои муддати муайяни вақт ба таври олии ҳукмронӣ намоянд, бардошта мешаванд, ва онҳо аз шаҳри ҳафттеппаи Рум, ки муқаддасгоҳи қуввати онҳост, ҳукмронӣ хоҳанд кард. Ҳар дуи онҳо бар он ҳақиқат шаҳодат доданд, ки онҳо мардуми вафодори Худоро таъкиб мекарданд. Бинобар ин, бар асоси ин ду шохид мо медонем, ки дини Руми муосир бутпарастӣ хоҳад буд, ва ёро папаи Рум, ки унвонаш Pontifex Maximus аст, роҳнамоӣ хоҳад кард.

Пеш аз он ки фоҳишаи бузург ҳокимиятро ба даст оварда, ба таври олии мутлақ ҳукмронӣ кунад, Руми муосир бояд се монеаро паси сар намояд, ва монеаи аввал таърихи гузашта аст: бо сукути Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 — душмани атеистии Рум, ки ба қудрати Рум дар Аврупо муқовимат мекард. Монеаи баъдӣ дар қонуни наздики якшанбе дар Иёлоти

Муттаҳида сарнагун хоҳад шуд, ва он гоҳ Созмони Милали Муттаҳид ҳокимияти худро барои муддати кӯтоҳ ба Руми муосир хоҳад дод. Ҳангоме ки он ба таври комил бар тахт нишинад, таъқиботи рӯзҳои охир ба вуқӯъ хоҳад пайваست.

Китоби Дониёл, ва махсусан боби ҳаштуми Ваҳй, хусусиятҳои нубуввати Румро пешкаш мекунанд, ки ба фаҳмиши дурусти Руми муосир мусоидат менамоянд. Яке аз он хусусиятҳо тақсим шудани Империяи Рум ба Шарқ ва Ғарб буд, ки онро Константин дар соли 330 амалӣ кард. Руми бутпараст ва Руми папавӣ, вақте якҷо баррасӣ карда мешаванд, ҳамчунин дар бораи табиати дучонибаи Рум сухан мегӯянд. Тақсимои Константин, ки Руми ғарбӣ ва шарқиро ба вучуд овард, гувоҳи дуҷуми Руми бутпараст ва Руми папавӣ мебошад. Константин ҳокимияти шаҳрвандиро дар шарқ барпо кард ва ҳокимияти калисоиро дар ғарб боқӣ гузошт. Руми бутпараст давлатдориро намоёндагӣ мекард ва Руми папавӣ калисодориро намоёндагӣ менамуд. Шарқ давлатдорӣ буд, Ғарб калисодорӣ, чунонки инро оҳан ва гили Дониёл 2, ё шоҳи мардона ва шоҳи занонаи Дониёл 8, ё даррандагони Дониёл 7 ва ҳайвоноти муқаддасҳои Дониёл 8 рамзӣ месозанд.

Руми муосир низ аз лиҳози табиат дучанд хоҳад буд, ки аз омезиши калисо ва давлат, оҳан ва гил, ва ҳилагарии калисоӣ ва ҳилагарии давлатӣ иборат аст; вале Руми муосир ҳамчунин аз лиҳози табиат сечанд аст. Дар боби ҳаштуми Ваҳй ҳам Руми ғарбӣ ва ҳам Руми шарқӣ ҳам ба маънои аслии ва ҳам ба таври рамзӣ ба се қисмат ҷудо шуданд. Константин, ки аз Руми шарқӣ ҳукмронӣ мекард, салтанати худро ба таври воқеӣ миёни се писари худ тақсим намуд, ва Руми ғарбӣ ба таври рамзӣ тавассути офтоб, моҳ ва ситорагон нишон дода шуд, ки шакли сечандаи ҳукуматро, ки Империяи Рум ба қор мебард, ифода мекарданд. Пас, Руми муосир, гарчанде ки аз ду ҷиҳат — ҳилагарии калисоӣ ва ҳилагарии давлатӣ — дучанд бошад ҳам, ҳамчунин иттиҳоди сечандеро ифода хоҳад кард, ки тавассути аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари қозиб намоёндагӣ мешавад.

Зухуроти Руми бутпараст ва папавӣ таркиби мураккаби нубуввати Руми ниҳони муосирро муайян месозанд. Ин ҳамон иттиҳоди сечонибаест, ки ҳангоми қонуни наздикшавандаи якшанбе ба вуқӯъ пайваста, ҷаҳонро ба Армагеддон мебарад. Он ҳамон «Сурати Ҳайвон»-и умумичаҳонист, ки рамзи пайвастагии Калисо ва Давлат мебошад. Сари он Pontifex Maximus аст, ки аз Шаҳри Рум ҳукмронӣ мекунад, ва он курсии қудрати ӯст. Иқтидори шаҳрвандии марди гуноҳ аз ҷониби Созмони Милали Муттаҳид таъмин хоҳад шуд, ва ҷаҳон ба воситаи қудрати маҷбуркунандаи Иёлотӣ Муттаҳида водор карда хоҳад шуд, ки низомӣ сечониба, вале дугонаи зиддимасеҳро бипазирад. Пас, ҳамон тавре ки Руми бутпараст (аждаҳо) дар Ваҳй, боби сздаҳ, ояти ду, ба папагӣ «қудрати худ, курсии худ ва ихтиёри бузург»-ро дод, Иёлотӣ Муттаҳида низ, ҳамчун намунаи Руми бутпараст, ҳамин се амалро барои Руми муосир анҷом медиҳад. Курсӣ Ватикан-Ситӣ дар шаҳри ҳафттеппаи Рум аст, ихтиёр Созмони Милали Муттаҳид аст, ва қудрат Иёлотӣ Муттаҳида аст. Якҷоя онҳо ҷаҳонро ба он ҷое мебаранд, ки папагӣ «ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ба вай ёрӣ нахоҳад кард».

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи наватӣ идома хоҳем дод.

Ва фариштаи шашум косаи худро бар дарёи бузурги Фурот рехт; ва оби он хушк шуд, то роҳи подшоҳоне ки аз шарқ ҳастанд, муҳайё гардад. Ва ман се рӯҳи нопокро, ки мисли қурбоққаҳо буданд, дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвон, ва аз даҳони набии козиб берун меомаданд. Зеро онҳо рӯҳҳои девҳо ҳастанд, ки мӯъҷизаҳо ба амал меоваранд ва назди подшоҳони замин ва тамоми ҷаҳон мебароянд, то онҳоро барои ҷанги он рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд. Инак, Ман мисли дузд меоям. Хушо касе ки бедор мемонад ва либосҳои худро нигоҳ медорад, мабодо урён гашта роҳ равад ва расвоии ӯро бубинанд. Ва онҳоро дар ҷое ки ба забони ибронӣ Армагеддун ном дорад, ҷамъ овард. Ва фариштаи ҳафтум косаи худро ба ҳаво рехт; ва аз маъбади осмон, аз тахт, овози баланде баромад, ки мегуфт: «Иҷро шуд». Ваҳй 16:12–17.